

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 105/09-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. V. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 22/2007, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti K., s. r. o., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 22/2007 porušené boli.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti K., s. r. o., náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, v prítomnosti účastníka, na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 185/03 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 22/2007 a žiadal vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa – K. s. r. o., B., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 25 Cb 185/03 a v dovolacom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky vedenej pod sp. zn. 1 Obdo 22/2007, porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. 4. 2008 sp. zn. 1 Obdo 22/2007, sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie...“

Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 105/09-20 z 12. marca 2009 prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 22/2007, a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 25 Cb 185/03, v ktorom sa po zmenách petitu pripustených súdom domáhal proti V., a. s. (ďalej len „žalovaný“), vydania rozsudku, ktorým okresný súd nahradí prejav vôle (súhlas) žalovaného, označeného v texte kúpnej zmluvy pôvodne ako P., B. (ďalej len „družstvo“), s uzatvorením kúpnej zmluvy ako predávajúceho so žalobcom ako kupujúcim, ktorou prevedie predávajúci do vlastníctva žalobcu nehnuteľnosti v k. ú. R., obec B. – mestská časť R., a to pozemok parc. č. 4784/227 o výmere 7035 m², zastavaná plocha zapísaná na LV č. 3976 vedenom na Katastrálnom úrade v B., Správa katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, pracovisko B., a to za stanovenú kúpnu cenu (200 Sk/m²), ktorá je splatná do 10 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorým bude prejav vôle žalovaného (jeho súhlas) s uzatvorením kúpnej zmluvy nahradený. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že uzatvoríť kúpnu zmluvu s takýmto obsahom sa zaviazalo družstvo v zmluve uzatvorenej so žalobcom 8. júla 1994 (ďalej len „zmluva o budúcej zmluve“) a táto povinnosť viaže žalovaného, pretože ide o totožný subjekt, ktorý má iba inú právnu formu a obchodné meno (má rovnaké IČO).

Okresný súd rozsudkom č. k. 25 Cb 185/03-93 z 30. januára 2006 žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluvu o budúcej zmluve za budúceho predávajúceho – družstvo – podpísal iba predseda družstva, hoci podľa názoru okresného súdu ju mali podpísať aspoň dvaja členovia predstavenstva, v dôsledku čoho je zmluva o budúcej zmluve absolútne neplatným právnym úkonom (§ 243 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka a § 39 Občianskeho zákonníka). Navyše, podľa názoru okresného súdu sťažovateľ podal žalobu oneskorene, pretože ju mal podať v súlade s § 50a Občianskeho zákonníka na okresnom súde v lehote jedného roka od uplynutia doby dohodnutej pre uzatvorenie budúcej zmluvy

(podľa zmluvy o budúcej zmluve mala byť budúca zmluva uzatvorená do 31. decembra 1994 a návrh žalobcu na začatie konania bol doručený súdu až 15. júla 2003). Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 9. novembra 2006 rozsudok okresného súdu č. k. 25 Cb 185/03-93 z 30. januára 2006 zmenil tak, že nahradil prejav vôle žalovaného uzavrieť kúpnu zmluvu so žalobcom v znení obsiahnutom vo výroku svojho rozhodnutia. Rozhodol tak potom, ako doplnil dokazovanie oboznámením sa s registrovým spisom žalovaného, najmä so stanovami družstva v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve a dospel k záveru, že zmluvu podpísala oprávnená osoba, keď predseda družstva bol i predsedom predstavenstva družstva a navyše uzatvorenie zmluvy o budúcej zmluve odsúhlasilo kroky svojho predsedu, čo vyplýva zo zápisníc z rokovania predstavenstva družstva. Keďže zmluvu o budúcej zmluve podpísala na to oprávnená osoba, nie je neplatným právnym úkonom. Pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby, odvolací súd poukázal na to, že ustanovenie zmluvy o budúcej zmluve, podľa ktorého sa zaviazali zmluvné strany uzatvoriť budúcu zmluvu do konca roku 1994, bolo podmienené súčasným splnením troch odkladacích podmienok, ktorých splnenie však záviselo výlučne na žalovanom. Keďže žalovaný tieto odkladacie podmienky nespĺnil, lehota na podanie žaloby o nahradenie prejavu vôle žalobcovi neuplynula a ani nemohla začať plynúť, a preto sťažovateľ svoju žalobu okresnému súdu podal včas.

Na rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 9. novembra 2006 bola 12. júna 2007 vyznačená doložka o jeho právoplatnosti dňa 14. februára 2007. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 21. februára 2007 návrh na vydanie opravného uznesenia, ktorým žiadal opraviť rozsudok krajského súdu, pokiaľ ide o sumu kúpnej ceny (namiesto 1 406 200 Sk mala byť uvedená suma 1 407 000 Sk) a výmery pozemku (namiesto výmery 7031 m² mala byť uvedená výmera 7035 m²), ktoré boli obsiahnuté vo výroku rozsudku. Krajský súd označené chyby opravil opravným uznesením sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 10. apríla 2007 (ďalej len „opravné uznesenie“) s poukazom na to, že pri písaní rozhodnutia došlo k pisárskej chybe, pokiaľ ide o výmeru pozemku, a od toho sa odvíjajúcej chybe, pokiaľ ide o výpočet kúpnej ceny. Opravné uznesenie podľa doložky

o právoplatnosti vyznačenej na ňom 20. augusta 2008 nadobudlo právoplatnosť 11. júla 2007. V rovnaký deň (20. augusta 2008) bola vyznačená i doložka o právoplatnosti na rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 9. novembra 2006, z ktorej vyplýva, že tento rozsudok v spojení s opravným uznesením nadobudol právoplatnosť 11. júla 2007.

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 9. novembra 2006 podal 5. marca 2007 žalovaný podanie označené ako dovolanie (založené na č. l. 138 spisu). V tomto podaní však žalovaný označil seba ako žalobcu, sťažovateľa ako žalovaného a podanie označil ako „*dovolanie žalobcu*“. Dovolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. Žalovaný okrem iného poukázal na to, že stanovy, z ktorých odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodovaní vychádzal, boli schválené výročnou členskou schôdzou Jednotného roľníckeho družstva Československo-sovietskeho priateľstva B. – R. 3. marca 1989 a platili iba do 22. januára 1993. V čase podpisu zmluvy o budúcej zmluve platili stanovy schválené členskou schôdzou Poľnohospodárskeho podielníckeho družstva R. 22. januára 1993. Stanovy v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve boli súčasťou registrového spisu družstva, a krajský súd ich teda mal k dispozícii. Ak by krajský súd vzal do úvahy ich obsah, musel by podľa názoru žalovaného dospieť k záveru, že zmluva o budúcej zmluve je neplatným právnym úkonom. Prílohou tohto podania žalovaného boli i Stanovy PPD R. schválené 22. januára 1993.

Žalovaný 14. marca 2007 doručil okresnému súdu podanie označené ako „*Doplnenie podania*“, z obsahu ktorého vyplýva, že žalovaný týmto podaním dopĺňa svoje podanie doručené okresnému súdu 5. marca 2007. Aj v tomto podaní označil žalovaný seba ako žalobcu, sťažovateľa ako žalovaného a podanie označil ako doplnenie „*dovolania žalobcu*“. Podstatou tohto podania sú tvrdenia žalovaného, ktorými polemizuje so záverom krajského súdu o včasnosti podania žaloby sťažovateľom okresnému súdu. Toto podanie je založené na č. l. 162 spisu.

Okresný súd výzvou z 22. mája 2007 vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k pripojenému dovolaniu žalovaného. Táto výzva je založená v spise na č. l. 171 a ako

vyplýva z jej obsahu, jej prílohou bolo „*Dovolanie odporcu, Doplnenie dovolania, Prílohy dovolania*“.

Ako ďalej vyplýva z obsahu spisu okresného súdu, právny zástupca sťažovateľa nahliadol do spisu 12. júna 2007 a 27. júna 2007 (záznamy okresného súdu na č. 1. 172 a 174 spisu).

Sťažovateľ doručil 9. júla 2007 okresnému súdu podanie označené ako „*Vyjadrenie*“, ktoré je založené na č. 1. 175a spisu, z ktorého je zrejmé, že okresný súd doručil sťažovateľovi v prílohe svojej výzvy na vyjadrenie k podanému dovolaniu i podania žalovaného založené na č. 1. 138 a 162 spisu. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení poukázal na to, že v podanom dovolaní, ako aj jeho doplnení označil žalovaný seba za žalobcu a sťažovateľa za žalovaného. Sťažovateľ označil podania žalovaného za zmätočné a uviedol: „*Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ak súd uzná zachovanie účinkov uvedených podaní, je potrebné, aby v zmysle príslušných zákonných ustanovení zabezpečil odstránenie uvedenej podstatnej vady podaní. Z uvedených dôvodov sa k obsahu uvedených podaní vyjadríme až po vysporiadaní sa s touto podstatnou vadou a prekážkou konania.*“

Sťažovateľ nahliadol do súdneho spisu 17. septembra 2008 a zistil, že 8. augusta 2007 bola žalovanému doručená výzva okresného súdu na opravu dovolania č. k. 25 Cb 185/2003-175 z 1. augusta 2007, ktorá je založená na č. 1. 175 spisu. Touto výzvou okresný súd vyzval žalovaného, aby „*podané dovolanie v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia opravil tak, aby riadne označil účastníkov konania v súlade s podanou žalobou v konaní vo veci samej*“. V odôvodnení tejto výzvy okresný súd uviedol, že zistil, že dovolanie žalovaného z 1. marca 2007 doplnené podaním z 13. marca 2007 nemá náležitosti návrhu na začatie konania podľa § 79 ods. 1 OSP.

Žalovaný doručil 10. augusta 2007 okresnému súdu podanie označené ako „*Oprava podaného dovolania*“, v ktorom uviedol, že v označenej právnej veci predkladá okresnému súdu opravené „*podanie z 1. marca 2007 doplnené podaním z 13. marca 2007 v časti účastníkov konania, kde prišlo k chybe pri písomnom vyhotovovaní dovolania a to k zámene*

procesných strán“, doplnil k slovu žalobca údaje o sťažovateľovi, k slovu žalovaný údaje o sebe a v názve podania, pokiaľ ide o text *„dovolanie žalobcu“*, opravil text ako *„dovolanie žalovaného“*. Iný obsah toto podanie nemalo a neboli k nemu pripojené žiadne prílohy.

Toto žalobcom opravené podanie už nebolo doručované na vyjadrenie sťažovateľovi ani okresným súdom a ani najvyšším súdom a okresný súd predložil spis na rozhodnutie o podanom dovolaní najvyššiemu súdu 21. septembra 2007, pričom z predkladacej správy okresného súdu zo 17. septembra 2007 založenej na č. 1. 178 vyplýva, že okresný súd vychádzal z toho, že dovolanie bolo podané žalovaným 5. marca 2007, napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 11. júla 2007 a dovolanie bolo sťažovateľovi zaslané na vyjadrenie 22. mája 2007.

Najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008 tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 9. novembra 2006 v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že *„rozhodujúce pre posúdenie predmetného sporu je, či zmluva o kúpe prenajatej veci spolu so zmluvou o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 8. 7. 1994 podpísala za odporcu osoba oprávnená (§ 243 Obch. zák.) a či tento nedostatok nerobí predmetnú zmluvu absolútne neplatnou (§ 39 Obč. zák.) Bude preto potrebné zistiť, ktoré Stanovy odporcu v čase uzavretia zmluvy platili, pretože okolnosti uvedené odvolacím súdom odporca popiera.“*.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008 bol verejne vyhlásený 22. apríla 2008.

Sťažovateľ odôvodnil porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods.1 dohovoru v časti, v ktorej bola sťažnosť ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie tým, že najvyšší súd prerokoval podané dovolanie žalovaného potom, ako dospel k záveru, že je prípustné podľa § 238 ods. 1 OSP, hoci prípustné nebolo, pretože pre dovolacie konanie neboli splnené podmienky konania. Podľa názoru sťažovateľa nebolo totiž dovolanie podané v lehote ustanovenej pre jeho

podanie v zmysle § 240 ods. 1 OSP, z ktorého je zrejmé, že dovolanie možno podať iba v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom ak bolo vydané opravné uznesenie, táto lehota plynie od doručenia opravného uznesenia. Obe rozhodnutia krajského súdu nadobudli právoplatnosť 11. júla 2007 a žalovaný nepodal dovolanie v období od 11. júla 2007 do 11. augusta 2007, pričom odpustiť zmeškania lehoty na podanie dovolania nie je možné, pretože to výslovne ustanovuje § 240 ods. 2 OSP.

K reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom mohlo dôjsť iba vtedy, ak by najvyšší súd postupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, čo sa v tomto prípade nestalo, keď najvyšší súd porušil podľa názoru sťažovateľa Občiansky súdny poriadok v jeho § 103, § 241 ods. 1 v spojení s § 42 ods. 3, § 241 ods. 4 OSP, § 240 ods. 1 OSP, § 209 OSP, § 2 a § 3 OSP.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že najvyšší súd porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že mu uprel právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, a to tým, že žalovaným na výzvu okresného súdu opravené dovolanie už najvyšší súd nedoručil sťažovateľovi na vyjadrenie, a keďže vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, o existencii a obsahu tohto podania sa sťažovateľ dozvedel až nahliadnutím do spisu potom, ako najvyšší súd už vo veci rozhodol. Podanie žalovaného označené ako dovolanie založené na č. 1. 138 spisu, ktoré bolo doručené sťažovateľovi na vyjadrenie, nespĺňalo náležitosti dovolania uvedené v § 241 ods. 1 OSP v spojení s § 42 ods. 3 OSP, bolo úplne nesprávne a zmätočné. Aj doplnenie tohto podania žalovaným listom zo 14. marca 2007 založené na č. 1. 162 spisu bolo rovnako nesprávne a zmätočné. Sťažovateľ pritom vo svojom podaní zo 4. júla 2007 výslovne uviedol, že k obsahu podaní žalovaného sa má záujem vyjadriť a vyjadrí sa k nim, avšak môže tak urobiť až potom, ako budú odstránené ich nedostatky a riadne podania žalovaného mu budú doručené, pretože k podaniu, ktoré nemá náležitosti dovolania, sa nemôže meritórne vyjadriť. Tým bolo sťažovateľovi upreté právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, bolo mu odňaté právo a možnosť konať a brániť sa pred súdom v dovolacom konaní.

Najvyšší súd sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril podaním č. k. KP 8/09-34 z 19. júna 2009 tak, že poukázal na dôvody rozhodnutia uvedené v odôvodnení rozsudku sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008 a ďalej uviedol, že „podstatou tvrdeného nesprávneho postupu je podľa sťažovateľa skutočnosť, že dovolací súd podľa § 243b ods. 2 O. s. p. zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, hoci žalovaný proti rozsudku odvolacieho súdu nepodal v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku dovolanie. Žalovaný síce urobil 5. marca 2007 podanie, ktoré označil za dovolanie, toto podanie však nespĺňalo náležitosti vyžadované v § 241 ods. 1 O. s. p., bolo úplne nesprávne a zmatečné, keďže v ňom nesprávne označil účastníkov konania. Sťažovateľovi bolo doručené takéto podanie a podanie, ktorým žalovaný svoje podania opravil mu už doručené nebolo. Nemal prelo možnosť vyjadriť sa k podaniam, ktoré už boli opravené. Bola mu tým odňatá možnosť konať a brániť sa pred súdom.

S tvrdením sťažovateľa sa nemožno stotožniť. Zo spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 247/2008 vyplýva, že žalovaný proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý mu bol doručený 14. februára 2007 podal dovolanie 5. marca 2007. Dovolanie má všetky zákonom predpísané náležitosti, je z neho zrejmé proti ktorému rozhodnutiu smeruje, sú v ňom uvedené procesné ustanovenia i skutočnosti z ktorých vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania: Uvádza sa v ňom v čom vidí nesprávnosť napadnutého rozhodnutia i návrh ako má dovolací súd rozhodnúť.

V záhlaví dovolania sú správne uvedení účastníci konania – V., a. s. a K. s. r. o.; nesprávne je však uvedené ich procesné postavenie, keď spoločnosť V. a. s. je nesprávne označená ako žalobca, hoci v skutočnosti je žalovaná a sťažovateľ je označený ako žalovaný, hoci v skutočnosti je žalobcom. Ide však o celkom zjavný omyl, či kancelársku chybu pri vyhotovení dovolania. V úvodnej časti dovolania na str. 139 spisu je už postavenie účastníkov uvedené správne. V kontexte s obsahom dovolania, ale najmä v spojení s celým obsahom súdneho spisu pred podaním dovolania o so skutočnosťou, že napadnutým rozhodnutím odvolací súd vyhovel žalobcovi, je nepochybné, kto dovolanie podáva i to, aké je jeho postavenie v konaní. Dovolanie podľa záhlavia smeruje proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 110/2006-131 z 9. novembra 2006. V takto označenom konaní je žalobcom spoločnosť K. s. r. o. Bez ohľadu na to, že v záhlaví dovolania je uvedené, že V. s. s., je žalobcom, nemôžu byť pochybnosti o tom, že dovolanie

podáva žalovaný a nie žalobca. Žalovaný podaním z 9. augusta 2007 uvedenú chybu odstránil. Je bez významu, že súd ho na opravu vyzval, potom ako na chybu upozornil sťažovateľ.

Tým že opravu podania súd sťažovateľovi nedoručil, nebol sťažovateľ ukrátený na procesných právach.“.

Na výzvu ústavného súdu oznámil, že netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

Sťažovateľ oznámil ústavnému súdu listom z 15. apríla 2009, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a práva na spravodlivý proces.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vychádza z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani

preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd zotrváva na stanovisku (podobne aj IV. ÚS 1/02), že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento prístup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokovávaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomocí zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Ústavný súd je však oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých už niet iného nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné právo účastníka konania. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti boli relevantné aj v danej veci.

Ústavný súd považuje za potrebné uviesť aj to, že pokiaľ jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúmavanie rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené v dovolacom alebo mimoriadnom dovolacom konaní rozsudky odvolacích súdov s poukazom na to, že takéto rozhodnutie najvyššieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľ má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním ústavnej sťažnosti proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, na tomto svojom názore zotrváva, avšak

v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam účastníkov občianskeho súdneho konania nie je možné na tomto názore zotrvať bezvýhradne. Prípadi hodnými odlišného prístupu sú potom najmä prípady takých rozhodnutí najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaniach alebo mimoriadnych dovolaniach, v ktorých najvyšší súd porušil základné právo sťažovateľa ústavnoproceného charakteru, a to z toho dôvodu, že v takom prípade odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu najvyššieho súdu a napravením jeho pochybenia tohto druhu by bol účastník vystavený v konaní nasledujúcom po takomto rozhodnutí najvyššieho súdu postupu súdov nižších stupňov viazaných právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v konaní, ktoré bolo poznačené porušením ústavnoprocených práv jeho účastníka. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím, navyše nevyhnutne akceptujúcim právny názor vyslovený najvyšším súdom v jeho rozhodnutí vydanom v dovolacom alebo mimoriadnom dovolacom konaní postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavnoprocených práv účastníkov takéhoto konania.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk.

Sťažovateľ ako dôvod svojej ústavnej sťažnosti uviedol jednak to, že najvyšší súd prerokoval dovolanie žalovaného aj napriek tomu, že pre takýto jeho postup neboli splnené podmienky dovolacieho konania, pretože žalovaný nepodal dovolanie v zákonnej lehote, ktorej zmeškanie nemožno odpustiť, čím došlo k porušeniu § 103, § 241 ods. 1 v spojení s § 42 ods. 3, § 241 ods. 4 OSP, § 240 ods. 1 OSP, § 209 OSP, § 2 a § 3 OSP a jednak to, že najvyšší súd, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, rozhodoval bez toho, aby sťažovateľ mal príležitosť vyjadriť sa k žalovaným podanému dovolaniu, resp. k jeho dovolaniu po doplnení jeho zákonom predpísaných náležitostí, a tým bolo sťažovateľovi odňaté právo a možnosť konať a brániť sa pred súdom v dovolacom konaní.

Podľa § 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Podľa § 42 ods. 3 prvej vety OSP pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 114 ods. 2 súd OSP doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk.

Podľa § 243c OSP pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia.

Podľa § 209 ods. 1 OSP súd prvého stupňa uznesením vyzve toho, kto podal odvolanie neobsahujúce náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2, aby chýbajúce náležitosti

doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d). Ak sa aj napriek výzve súdu odvolanie nedoplní alebo ak ide o oneskorené odvolanie alebo podané tým, kto naň nie je oprávnený, predloží súd prvého stupňa odvolanie na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

V dovolacom konaní podľa § 241 ods. 3 OSP ustanovenie § 209 platí obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré

- a) bolo podané oneskorene,
- b) bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné,
- d) nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2,
- e) rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Podľa § 243b ods. 4 prvej vety OSP ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 240 ods. 1 OSP účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plyní táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Podľa § 240 ods. 2 OSP zmeškanie lehoty uvedenej v odseku 1 nemožno odpustiť. Lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 241 ods. 1 OSP v dovolaní sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa toto rozhodnutie napadá, prípadne ktoré dôkazy by sa mali vykonať na preukázanie dôvodov dovolania a čoho sa dovolateľ domáha. Dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

Podľa § 241 ods. 4 OSP súd prvého stupňa vyzve toho, kto podal dovolanie, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné dovolanie alebo dovolanie, ktoré neobsahuje náležitosti podľa odseku 1, v určenej lehote doplnil alebo opravil. Ak sa aj napriek výzve súdu v lehote desiatich dní dovolanie neopraví alebo nedoplní, predloží súd prvého stupňa dovolanie na rozhodnutie dovolaciemu súdu.

Podľa § 243a ods. 1 OSP dovolací súd rozhodne o dovolaní spravidla bez pojednávania; pojednávanie môže nariadiť, ak to považuje za potrebné.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd prerokoval žalovaným podané dovolanie, hoci neboli splnené podmienky na vykonanie dovolacieho konania.

Ako vyplýva z obsahu spisu okresného súdu, rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 9. novembra 2006 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1 Cob 110/2006 z 10. apríla 2007 nadobudol právoplatnosť 11. júla 2007, rovnaký dátum ako deň právoplatnosti rozsudku uviedol okresný súd i v predkladacej správe najvyššiemu súdu.

Ako ďalej vyplýva z obsahu spisu okresného súdu, žalovaný doručil podanie označené ako dovolanie nachádzajúce sa na č. 1. 138 spisu okresnému súdu 5. marca 2007, jeho doplnenie nachádzajúce sa na č. 1. 162 spisu 14. marca 2007 a na výzvu okresného súdu doručení žalovanému na odstránenie nedostatkov podania z 1. augusta 2007 doručil žalovaný opravu podania nachádzajúcu sa na č. 1. 176 spisu okresnému súdu 10. augusta 2007.

Ústavný súd oboznámením sa s odôvodnením rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008, pokiaľ ide o posúdenie splnenia podmienok na vykonanie dovolacieho konania, konštatuje, že zo žiadnej časti odôvodnenia rozsudku

najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008 nevyplýva, ktorým dňom považoval najvyšší súd dovolanie žalovaného za doručené okresnému súdu, resp. akým postupom a s akým výsledkom najvyšší súd posúdil podanie dovolania žalovaným s ohľadom na zachovanie lehoty na jeho podanie podľa § 240 ods. 1 OSP.

Ďalej sa ústavný súd zaoberal sťažovateľom tvrdeným porušením čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, na ktoré riadne predvolal účastníkov, a bez toho, aby bolo sťažovateľovi doručené dovolanie žalobcu na vyjadrenie, a to napriek tomu, že sťažovateľ výslovne uviedol, že sa k doplnenému dovolaniu má záujem vyjadriť.

Z obsahu spisu okresného súdu je zrejmé, že sa v ňom skutočne nenachádza vyjadrenie sťažovateľa k doplnenému dovolaniu žalovaného, keďže sa v spise nenachádza žiadne vyjadrenie sťažovateľa datované po 10. auguste 2007, teda po dni doručenia opraveného dovolania žalovaného okresnému súdu. Rovnako je z obsahu spisu okresného súdu zrejmé i to, že sťažovateľ v podaní zo 4. júla 2007, ktoré bolo okresnému súdu doručené 9. júla 2007, oznámil, že k obsahu podaní žalovaného sa vyjadrí až potom, ako budú odstránené nedostatky týchto podaní. Z obsahu spisu okresného súdu nevyplýva ani to, že by opravené podanie žalovaného z 9. augusta 2007 doručené okresnému súdu 10. augusta 2007 založené na č. 1. 176 spisu bolo sťažovateľovi do rozhodnutia dovolacieho súdu, a to či už okresným súdom, alebo najvyšším súdom, doručené alebo aspoň doručované.

Najvyšší súd, ako možno usúdiť z odôvodnenia rozsudku sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008, podané dovolanie preskúmal spôsobom podľa § 242 ods. 1 OSP a svoje rozhodnutie iba verejne vyhlásil, keďže zrejme dospel k záveru, že nariadiť pojednávanie nie je potrebné. Z akého dôvodu sa rozhodol najvyšší súd takto postupovať a v čom videl nepotrebnosť nariadiť pojednávanie, z odôvodnenia jeho rozhodnutia zistiť nemožno.

Ústavný súd je tohto názoru, že rozhodnutie o tom, či o podanom dovolaní najvyšší súd bude rozhodovať s nariadením alebo bez nariadenia pojednávania, na ktoré predvolá účastníkov, je vecou úvahy najvyššieho súdu. Na druhej strane je však žiaduce takýto

postup najvyššieho súdu účastníkom odôvodniť. Čo je však významnejšie, rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, na ktoré budú riadne predvolaní účastníci, prichádza do úvahy iba v prípade, ak takýto postup bez akýchkoľvek pochybností nebude na ujmu procesným právam účastníkom a ich právu na spravodlivý proces. V situácii, keď dovolací súd zistí z obsahu spisu, že niektorý z účastníkov mal záujem sa k podanému dovolaniu vyjadriť, a neurobil tak iba preto, že podané dovolanie nemal k dispozícii v dôsledku postupu okresného súdu, je v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru mu takéto vyjadrenie umožniť, a to či už tým, že najvyšší súd dovolanie na vyjadrenie takémuto účastníkovi konania zašle, alebo tým, že vo veci nariadi pojednávanie, na ktoré riadne predvolá účastníkov a na ktorom poskytne takémuto účastníkovi priestor na zaujatie jeho stanoviska k podanému či doplnenému dovolaniu a jeho prípadným prílohám pripojených dovolateľom. Iba takýmto postupom dovolacieho súdu môže byť v dovolacom konaní zachované právo jeho účastníkov na súdnu ochranu, spravodlivý proces a právo na prerokovanie veci v ich prítomnosti či právo vyjadriť sa k všetkým dôkazom.

Ako je zrejmé zo spisu okresného súdu, najvyšší súd takto pri rozhodovaní vo veci sťažovateľa nepostupoval, a napriek tomu, že sťažovateľ jednoznačným spôsobom prejavil svoj záujem vyjadriť sa k doplnenému, resp. opravenému dovolaniu, v čase rozhodovania najvyšší súd tieto skutočnosti mohol a mal zistiť zo spisu, takúto možnosť sťažovateľovi neposkytol, a to ani tým, že mu doručil opravené dovolanie žalovaného v jeho konečnej podobe, a ani tým, že by vo veci na zistenie stanoviska sťažovateľa nariadil pojednávanie, na ktoré by riadne predvolal účastníkov.

Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že opravené podanie žalovaného doručené okresnému súdu 10. augusta 2007 založené na č. 1. 176 spisu z hľadiska svojho obsahu neobsahuje nič iné, ako opravu označenia účastníkov. Ústavný súd za podstatné nepovažuje totiž to, že zrejme ani doručenie tohto podania na vyjadrenie sťažovateľovi by nič nezmenilo na obsahu jeho vyjadrenia k podstate dovolania, ale to, že najvyšší súd neumožnil sťažovateľovi svojím postupom vyjadriť sa k podstate podaného dovolania, hoci o to sťažovateľ výslovne žiadal. Vyjadriť sa k dovolaniu je právom účastníka. Ak účastník

toto právo nevyužije a dovolací súd rozhodne bez toho, aby mal k dispozícii jeho vyjadrenie, nie je možné v takom prípade dospieť k záveru, že iba preto bolo právo účastníka na súdnu ochranu porušené. Avšak v prípade, ak účastník výslovne prejaví záujem k podanému dovolaniu sa vyjadriť, a to potom, ako budú odstránené jeho nedostatky, ktoré objektívne dovolanie žalovaného v čase takéhoto prejavu vôle sťažovateľa postihovali, a čo je zrejme i z toho, že okresný súd správne pristúpil k ich odstraňovaniu, znemožnenie poskytnutia možnosti takéto vyjadrenie dovolaciemu súdu predložiť predstavuje porušenie základného práva účastníka na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivý proces. Vo veci sťažovateľa je uvedený nedostatok v postupe dovolacieho súdu o to výraznejší, že dovolateľ spolu s dovolaním predložil i listinné dôkazy, na obsah ktorých sa v podanom dovolaní odvolával a ktoré zrejme v konečnom dôsledku boli jedným z dôvodov na rozhodnutie dovolacieho súdu.

S poukazom na už uvedené, keďže postup najvyššieho súdu bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svojím postupom a rozsudkom sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla 2008 sťažovateľom označené práva porušil, a toto svoje zistenie konštatoval vo výroku tohto nálezu.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V záujme ochrany ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré boli u sťažovateľa porušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 22/2007 z 22. apríla

2008, bolo potrebné rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Bude úlohou najvyššieho súdu v ďalšom priebehu dovolacieho konania umožniť sťažovateľovi vyjadriť sa k dovolaniu žalovaného a jeho doplneniam spôsobom podľa zváženia najvyššieho súdu, ako aj posúdiť splnenie podmienok dovolacieho konania a svoj záver k tejto otázke riadne odôvodniť takým spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho práva boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie. Sťažovateľ si z tohto dôvodu neuplatňoval žiadny nárok, a preto mu ústavný súd primerané finančné zadosťučinenie nepriznal. Ústavný súd sťažovateľovi podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom, nepriznal, pretože sťažovateľ si ani takýto nárok riadne neuplatnil.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009